

Sygn. akt I C 509/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 1 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Bartniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Stella Michalska

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2016 roku

w Koninie

sprawy z powództwa **N. L. (1)**

przeciwko **K. Z. (1)**

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie w kwocie 30.000 złotych

1. Zobowiązuje pozwanego K. Z. (1) do przeczytania na sesji Rady Gminy W. najbliższej po uprawomocnieniu się wyroku oraz do opublikowania w numerze (...) najbliższym po uprawomocnieniu się wyroku, oświadczenia o następującej treści:

„Pragnę przeprosić Panią N. L. (1) zam. (...),

(...)-(...) W. za nieprawdziwe treści, które rozpowszechniałem pod jej adresem: podając na XXII sesji Rady Gminy W. w dniu 28 czerwca 2012 roku informacje dotyczące braku udziału dzieci gimnazjum w rekolekcjach wielkopostnych w 2011 roku oraz braku dowozu uczniów na rekolekcje, odmowy przyjęcia przez powódkę pisemnej informacji ks. proboszcza w sprawie organizacji rekolekcji, usunięcia zakładki dotyczącej religii ze strony internetowej szkoły, zmuszenia nauczycieli do głosowania w sprawie zmiany ustawy i podając w wywiadzie udzielonym dla biuletynu (...) że Pani N. L. (1) odmówiła zaprowadzenia książki budowy obiektu. Z tego powodu wyrażam wobec Pani N. L. (1) szczególne ubolewanie. K. Z. (1)”.

2. Zasądza od pozwanego K. Z. (1) na rzecz powódki N. L. (1) kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych).

3. Oddala powództwo w pozostałej części.

4. Zasądza od pozwanego K. Z. (1) na rzecz powódki N. L. (1) kwotę 4.877 zł tytułem zawrotu kosztów procesu.

Sędzia

Jan Bartniak

Sygn. akt I C 509/13

UZASADNIENIE

Powódka N. L. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego K. Z. (1) kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę moralną skutkiem naruszenia przez pozwanego jej „dóbr osobistych tj. dobrego imienia, zdrowia, zniesławienia w okresie od stycznia 2011 roku do września 2012 roku” oraz w związku z naruszeniem dobrego imienia

domagała się usunięcia skutków umyślnego naruszenia jej dóbr osobistych poprzez zobowiązanie pozwanego do przeprosin na najbliższym posiedzeniu Rady Gminy W. po uprawomocnieniu się wyroku w formie pisemnej oraz poprzez umieszczenie w lokalnej gazecie na pierwszej stronie w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia wpisu o treści : „Pragnę przeprosić Panią N. L. (1), zam. przy (...), (...)-(...) W. za wszelkie zniewagi, które czyniłem oraz nieprawdziwe treści, które rozpowszechniałem pod jej adresem. Przyznaje, że stanowią one ciężkie uchybienie etyczne i z tego powodu wyrażam szczególne ubolewanie” z podpisem (...). Dodatkowo powódka wniosła o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w okresie zatrudnienia (od stycznia 2011 roku do 31 sierpnia 2012 roku) na stanowisku D. Gimnazjum im. (...) J. T. (1) we W., pozwany (który będąc Wójtem Gminy W. był jej zwierzchnikiem), dopuścił się bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powódki poprzez :

1) pomówienie dokonane publicznie podczas XXII sesji Rady Gminy W. w dniu 28 czerwca 2012 roku, które polegało na świadomym podaniu nieprawdziwych informacji dotyczących oceny pracy powódki za okres 5 lat od 13 kwietnia 2007 roku do stycznia 2012 roku, za sprawą stwierdzeń jakoby że „ma (dyrektor gimnazjum) ocenę negatywną i to ocenę negatywną nie tylko przez Wójta Gminy, tylko ocenę negatywną przez Kuratorium (...) otrzymała”. Stwierdzenie to zostało powtórzone w artykule „Młodzi katolicy dyskryminowani?”, który relacjonował przebieg sesji Rady Gminy W. na stronie portalu (...);

2. a) publiczne oskarżenie powódkę o popełnienie czynu uważanego społecznie za naganny, mianowicie dyskryminowania postawy katolickiej wśród młodzieży poprzez uniemożliwienie uczniom Gimnazjum im. (...) J. T. (1) uczestniczenia w rekolekcjach wielkopostnych w dniach 3-5 kwietnia 2011 roku. Oskarżenie to padło z ust pozwanego podczas XXII sesji Rady Gminy W. w dniu 28 czerwca 2012 roku gdzie podał, że „wszystkie szkoły były na rekolekcjach, wszystkie szkoły były puszczane na rekolekcje, natomiast dzieci z gimnazjum, nie były na rekolekcjach, nie były też zwolnione, miały zajęcia szkolne”, w trakcie XXIII sesji Rady Gminy W. w dniu 24 sierpnia 2012 roku zarzucił powódce brak organizacji dowozów dla uczniów gimnazjum od domu do kościoła w celu odbycia rekolekcji wielkopostnych odpowiadając na pytanie radnego M. C. (1) „czy dzieci z gimnazjum we W. były obecne na rekolekcjach” podał, że „rekolekcje (ubiegłoroczne) się odbyły, jedynie tylko dzieci nie zostały dowieszone” oraz we wniosku do Kuratorium (...) w P. o dokonanie częściowej oceny pracy dyrektora gimnazjum w piśmie Gminny Zespół (...) Ekonomicznej i Administracji (...) z 8 lutego 2012 roku, gdzie pozwany stwierdził „odmowa zwolnienia z lekcji na czas rekolekcji”.

b) oskarżenie o czyn, niepopołniony przez powódkę, a mianowicie rzekomą odmowę przyjęcia pisemnej informacji w sprawie organizacji rekolekcji od ks. proboszcza które padło na XXII sesji Rady Gminy z dnia 28 czerwca 2012 roku gdzie pozwany stwierdził, „informacje (o rekolekcjach) przesyła ksiądz proboszcz potem pisemnie do wszystkich szkół, wysłał pisemnie, bo sprawdziłem, wszystkie szkoły otrzymały pisemnie, natomiast która się szkoła nie zgodziła. Gimnazjum się nie zgodziło...” oraz „...pani dyrektor jeszcze ode mnie zażądała pisemnego, pismo ode mnie kto będzie pilnował dziećmi jak pójda na rekolekcje”. Powódka wskazała, że oskarżenie związane z brakiem współpracy pomiędzy dyrektorem gimnazjum z parafią w R. zawarte zostało także we wniosku o dokonanie częściowej oceny pracy dyrektora gimnazjum skierowanego do Kuratorium (...) w P.;

c) publiczne oskarżenie powódki o utrudnianie uczniom podtrzymania poczucia tożsamości religijnej do którego mają prawo zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o systemie oświaty poprzez usunięcia zakładki „religia” ze strony internetowej szkoły; który to zarzut został przedstawiony we wniosku o dokonanie częściowej oceny pracy dyrektora gimnazjum w piśmie Gminnego Zespołu (...) z dnia 8 lutego 2012 roku skierowanym do Kuratorium (...) w P. i dokumentowanego pismem mieszkańców z dn. 14 stycznia 2012 roku. Zarzut ten został powtórzony w trakcie XXII sesji Rady Gminy w dn. 28 czerwca 2012 roku w trakcie której pozwany stwierdził : „...martwię się przykładowo czy na stronie internetowej, jak tutaj Państwo mówią, bo ja też sprawdziłem, na stronie internetowej była zakładka, religia, gdzie dzieci tej zakładka, ta zakładka została zdjęta z pierwszej strony, no to chyba martwi bym powiedział poszczególnych ludzi, co się dzieje w takiej sytuacji i mnie się wydaje, że sytuacje, które pan, bo ja tutaj rozumiem, że Pan może wszystkiego nie wiedzieć, ja się zgodzę z Panem, ale na dzień dzisiejszy proszę państwa ja mogę powiedzieć krótko. Pani dyrektor odchodzi i nie

chciałbym tutaj rozstrzygnąć, rozmawiałem również z wieloma osobami...Jeżeli odchodzi, jest wszystko w porządku, jeżeli by nie odeszła, bym musiał zastosować inny sposób odejścia”. Powódka podała, że powyższe zarzuty zostały opisane w prasie, w artykule „Amnezja czy polowanie z nagonką” w tygodniku (...) z dnia 28 sierpnia 2012 roku oraz w artykule „Młodzi katolicy dyskryminowani ?” na stronie portalu (...);

3) publiczne zarzucenie powódce dokonania czynu sprzecznego z normami prawnymi i zdrowym rozsądkiem, które padło na XXII sesji Rady Gminy W. z dnia 28 czerwca 2012 roku, gdzie pozwany podał, że „pani dyrektor zebrała nauczycieli i nauczyciele głosowali nad zmianą ustawy. Bo im powiedziała, że albo będziecie, jeśli dzieci idą na rekolekcje, to będą zajęcia szkoleniowe, będziecie 8 godzin siedzieć, a jeżeli nie, to będziecie mieli tylko te zajęcia, które są zaplanowane 2,3 godziny i idziecie do domu (...) bo pani dyrektor się ośmieszyła w sposób taki, że chciała zmienić ustawę, którą proszę Państwa sejm wprowadził”. Informacja została powielona w artykule „Młodzi katolicy dyskryminowani ?” który relacjonował przebieg sesji Rady Gminy W. na stronie portalu (...);

4) oskarżenie o czyn niepopołniony przez powódkę, a mianowicie odmowy zaprowadzenia książki budowy obiektu, które to oskarżenie padło w wypowiedzi wójta w wywiadzie jakiego udzielił on dla biuletynu Głos W. nr (...) wywiad ten został umieszczony również na stronie internetowej gminy www.wladyslawow.pl w dniu 27 lutego 2012 roku. Dodatkowo pozwany podał w cytowanym wywiadzie nieprawdziwą informację że „pani N. jest najlepiej opłacalnym pracownikiem gminy W. zaraz po mnie”.

Powódka zaznaczyła również, że naganne zachowanie pozwanego K. Z. (1) odbiło się negatywnie na jej zdrowiu i w czasie, w którym notorycznie naruszane były dobra osobiste powódki leczyła się neurologicznie z powodu depresji. Wskazała, że liczne represje skierowane przeciwko powódce były bezpośrednią przyczyną rezygnacji powódki ze stanowiska dyrektora Gimnazjum we W. (k.2-16).

W odpowiedzi na pozew K. Z. (1) stwierdził, że nie dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powódki, gdyż jako osoba fizyczna nie wypowiadał się na temat zachowania powódki, ani też nie dokonywał oceny powódki jako osoby, a wszelkie wypowiedzi były wypowiedziami Wójta Gminy W. i wywoływanie były jedynie zachowaniami innych osób. Zaznaczył również, że pomiędzy powódką a pozwanym miały miejsce relacje wynikające jedynie z płaszczyzny zawodowej, jako że powódka była dyrektorem gimnazjum we W., a pozwany przełożonym powódki i wszystkie wypowiedzi pozwanego jako Wójta Gminy W. są prawdziwe i dotyczą wydarzeń, które miały miejsce w rzeczywistości, a przez pozwanego były wyłącznie relacjonowane.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów powódki, pozwany stwierdził, że okoliczności wskazane w pozwie w pozycjach:

Ad 1) Pozwany wskazał, że wypowiedzi wójta stanowią odpowiedź na czyjeś pytanie i w tej wypowiedzi nie ma żadnego odniesienia czasowego, stąd nie wiadomo skąd w uzasadnieniu pozwu informacja, że chodzi o okres od 13 kwietnia 2007 roku do stycznia 2012 roku. Dodatkowo pozwany stwierdził, że twierdzenie wójta polegało na prawdzie, gdyż w częściowej ocenie pracy dyrektora szkoły ustalonej przez organ nadzoru pedagogicznego i organ prowadzący w porozumieniu z 24 kwietnia 2012 roku, gdzie organem nadzoru pedagogicznego jest Kuratorium (...) jako ocena ostateczna powódki jako dyrektora gimnazjum we W. zawarta jest ocena negatywna.

Ad. 2) Pozwany wskazał, że udział uczniów w rekolekcjach jest uregulowany prawnie w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z 14 kwietnia 1992 roku w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w szkołach publicznych (Dz.U. z 1992 r., Nr 36, poz. 155 z późn. zm.) i wskazał, że powódka nie wyraziła zgody na zwolnienie uczniów na rekolekcje i dlatego ks. Proboszcz K.. A. K. (1) był zmuszony przesunąć porę rozpoczęcia Mszy Św. na godz. 16-tą i powódka była jedynym dyrektorem placówki oświatowej, która zajęła takie stanowisko. Pozwany zaznaczył, że powódka mija się z prawdą twierdząc, że o konieczności zapewnienia dowozu uczniom dowiedziała się w ostatniej chwili, gdyż z wyjaśnień ks. proboszcza K. wynika, że rozmowy w tej sprawie toczyły się już w marcu, a koszty dowozu dzieci poniosła gmina. Pozwany zaznaczył również, że w ramach rekolekcji miał odbyć się spektakl teatralny w tym także dla uczniów Gimnazjum, jednak powódka na udział uczniów w tym spektaklu nie wyraziła zgody i trzeba było go odwołać i zapłacić aktorom, co kosztowało gminę dodatkowo 330 zł. Odnośnie zarzutu związanego z likwidacją zakładki „religii” na stronie internetowej gimnazjum pozwany wskazał, że w trakcie sesji Rady Gminy

we W. z 28 czerwca 2012 roku odniósł się jedynie do listu znacznej grupy rodziców uczniów gimnazjum, w którym zaprotestowali oni przeciwko poczynaniom powódki jako dyrektor gimnazjum. Nadto pozwany wskazał, że powódka wydała bezpośrednie polecenie M. Z. (1) usunięcia wspomnianej rubryki ze strony internetowej gimnazjum.

Ad. 3) Pozwany wskazał, że w dniu 1 kwietnia 2011 roku powódka w odpowiedzi na pismo obligujące jej do zorganizowania rekolekcji wielkopostnych zwołała zgromadzenie nauczycieli, w trakcie którego zaproponowała nauczycielom dwa rozwiązania : pierwsze, że uczniowie czas rekolekcji spędzają z katechetami i księżmi, a nauczyciele przychodzą do szkoły do prac administracyjnych, a drugie, że nie ma dni wolnych, a lekcje odbywają się normalnie, a zdaniem pozwanego, powódka miała obowiązek stosować prawo.

Ad. 4) Pozwany wskazał, że tekst wywiadu w Głosie (...) nr (...) nie został przez niego zaakceptowany przed publikacją, niemniej pozwany wskazał, że przeprowadzona z polecenia wójta kontrola prawidłowości prowadzenia ksiązek obiektu we wszystkich szkołach na terenie gminy W. wykazała, że w siedmiu placówkach książki obiektu były, a jedynie powódka takiej książki obiektu nie prowadziła. Dodatkowo wskazano, że powódka nie odebrała z Urzędu Gminy we W. kopii wszystkich koniecznych dokumentów i zamiast dostosować się do wymogów obowiązującego prawa tj. art. 64 ust. 1 z 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane powódka wystąpiła o ustanowienie trwałego zarządu nad budynkami, a oba zagadnienie (prowadzenie książki obiektu budowlanego i ustanowienie trwałego zarządu nieruchomości) nie pozostają ze sobą w związku.

Odnosząc się natomiast do naruszenia dobra osobistego w postaci zdrowia powódki pozwany wskazał, że powódka nie precyzuje na czym miałyby polegać naruszenie tego dobra i nie wskazuje jakie konkretne elementy tego dobra miały zostać przez pozwanego naruszone. Z kolei odnosząc do stwierdzenia, że powódka jest „najlepiej zarabiającym pracownikiem w gminie zaraz po mnie” to pozwany wskazał, że takie sformułowanie nie narusza żadnego dobra osobistego. Pozwany wskazał również na zagadnienie legitymacji procesowej biernej pozwanego, podnosząc, że odpowiedzialność osoby fizycznej będącej jednocześnie mandatariuszem organu jest możliwa wyłącznie wówczas, gdy jej działanie, naruszające dobro osobiste osoby trzeciej, wykracza poza granice mandatu i wynika z zachowania tej osoby jako osoby fizycznej – działanie własne (k. 62-73).

W toku procesu powódka ostatecznie sprecyzowała, że domaga się przeproszenia pozwanego na najbliższym posiedzeniu Rady Gminy W. w formie pisemnej oraz poprzez umieszczenie na pierwszej stronie lokalnego tygodnika (...) na stronie portalu (...) oraz na pierwszej stronie biuletynu (...) w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenie, wpisu o treści: „Pragnę przeprosić Panią N. L. (1) zam. (...), (...)-(...) W. za wszelkie nieprawdziwe treści, które rozpowszechniałem pod jej adresem: 1. podając na XXII sesji Rady Gminy W. w dniu 28 czerwca 2012 roku informację, że otrzymała ocenę negatywną pracy wystawioną przez Wójta Gminy W. i przez Kuratorium (...), dzieci z gimnazjum nie były na rekolekcjach wielkopostnych 2011 roku, nie zostały dowiezione na rekolekcje, odmówiła przyjęcia pisemnej informacji w sprawie organizacji rekolekcji od ks. proboszcza, usunęła zakładkę religia ze strony internetowej szkoły, zmuszała nauczycieli do głosowania w sprawie zmiany ustawy, 2. podając w wywiadzie udzielonym dla biuletynu (...) że Pani N. L. (1) odmówiła zaprowadzenia książki budowy obiektu. Przyznaję że stanowią one ciężkie uchybienia etyczne i zniewagi Pani N. L. (1) z tego powodu wyrażam szczególne ubolewanie. K. Z. (1)” (k. 325-326, 349v)

Pozwany w odpowiedzi na pismo powódki wskazał, że podane przez powódkę okoliczności są prawdą, gdyż:

- powódka otrzymała negatywną ocenę pracy wystawioną przez Wójta Gminy W. i Kuratorium (...),
- dzieci nie uczestniczyły w rekolekcjach wielkopostnych i nie zostały dowiezione – gdyż fakt uczestnictwa w popołudniowej mszy świętej nie świadczy o uczestnictwie w rekolekcjach,
- powódka odmówiła przyjęcia pisemnej informacji w sprawie organizacji rekolekcji,
- powódka usunęła zakładkę „religia” ze strony głównej witryny internetowej,

- powódka zwołała zebranie i zmusiła nauczycieli do głosowania i opowiedzenia się w sprawie organizacji rekolekcji.

Zdaniem pozwanego pozostałe żądania są pozbawione podstaw natury prawnej i faktycznej (k. 333-334).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka N. L. (1) w okresie od 16 sierpnia 2005 roku do 31 sierpnia 2012 roku zajmowała stanowisko dyrektora Gimnazjum im. ks. J. T. (1) we W. (bezsporne).

W marcu 2011 roku w parafii w R. organizowano pielgrzymkę do Ziemi Ś., w której chęć udziału zgłosili nauczyciele gimnazjum we W.: M. Z. (1) (żona pozwanego) oraz W. K. (1). Powódka była początkowo przeciwna wyjazdowi nauczycieli i udzieleniu im w tym czasie urlopu bezpłatnego – z uwagi na to, że wyjazd ten organizowano przed egzaminami uczniów kończących naukę szkolną w Gimnazjum, nadto że nauczyciele „mają dużo czasu wolnego w trakcie roku” i mogą realizować takie plany w licznych dniach wolnych od pracy, następnie po rozmowach z pozwanym wyraziła zgodę na wyjazd (dowód: kserokopia informacji o wycieczce k. 115-117, zeznania świadków M. Z. k. 219, A. K. k. 219v-220, W. K. k. 220v-221, powódki N. L. k. 426-428)

We wrześniu 2011 roku pozwany rozmawiał z powódką na temat sytuacji politycznej we W. po wyborach samorządowych i o negatywnie odbieranej przez pozwanego postawie radnego M. S. (1). Powódka nie opowiedziała się wyraźnie w jego „konflikcie” z M. S. (1) za pozwanym i od tej pory nastawienie pozwanego wobec jej osoby uległo zmianie (dowód: zeznania powódki N. L. k. 426-428).

W marcu 2011 roku (w trakcie miesiąca) proboszcz Parafii Św. M. A. (1) w R. informował osobiście dyrektorów szkół znajdujących się na terenie parafii o organizacji rekolekcji wielkopostnych w dniach 3-5 kwietnia 2011 roku, przy czym powódka jako dyrektor gimnazjum została o tym poinformowana ustnie 3-5 dni przed ich terminem, w krótkiej rozmowie odbywającej się w trakcie prowadzonych przez nią zajęć lekcyjnych. Powódka wraz z proboszczem (w obecności księdza wikariusza) ustalili wtedy, że z uwagi na nieodbycie przez uczniów zajęć lekcyjnych spowodowane przenosinami szkoły do nowego budynku, a także z uwagi na przygotowania do egzaminu gimnazjalnego, msza święta dla uczniów gimnazjum zostanie wyznaczona na godzinę 16. Powódka nie była informowana o szczegółowym programie rekolekcji – w tym na piśmie. Wedle pisemnego „wyjaśnienia” (k.81), „w krótkim czasie każda szkoła, która wyraziła zgodę otrzymywała pisemne zaświadczenie o mających się odbyć rekolekcjach,” z tym że pismo to zawierało jedynie informację o dacie rekolekcji. do pisma nie był dołączony program rekolekcji.(dowód: pismo wyjaśniające proboszcza Parafii w R. sporządzone w okresie gdy powódka nie była już dyrektorem szkoły k. 81, kserokopie pism dyrektorów szkół k. 82-86, zeznania świadków D. K. k. 218-219, A. K. k. 219v-220, A. K. k. 248-249)

Pismem z dnia 1 kwietnia 2011 roku pozwany w związku z nadchodzącymi rekolekcjami wielkopostnymi zawiadomił powódkę o konieczności stosowania rozporządzenia MEN z dnia 14 kwietnia 1992 roku w sprawie warunków i sposobu organizowania religii w publicznych przedszkolach i szkołach (dowód: kserokopia pisma z dnia 1 kwietnia 2011 roku k. 31, 87, 170). W związku z treścią pisma powódka w piątek poprzedzający rekolekcje wezwała nauczycieli, którzy mieli mieć zajęcia w poniedziałek i wtorek, pytając ich o opinię na temat sposobu przeprowadzenia rekolekcji tj. czy mają się odbyć w godzinach zajęć szkolnych pod opieką katechetów, a w tym czasie nauczyciele mieli mieć zajęcia administracyjne, czy też po odbyciu zaplanowanych lekcji - o godz. 16.00. Nauczyciele zdecydowali, że dzieci będą uczestniczyć w rekolekcjach o godz. 16.00 po odbytych zajęciach. O tym, że szkoła jest zobowiązana odpowiedzialna za dowóz dzieci, powódka dowiedziała się po mszy świętej w niedzielę 3 kwietnia 2011 r., stąd w tym dniu powódka (z udziałem nauczycielek M. G. i I. S. (1)) poczyniła starania dotyczące zorganizowanie dowozu dzieci w poniedziałek i wtorek na mszę (dowód: pismo k. 89, zeznania świadków M. Z. k. 219, W. K. k. 220v-221, M. G. k. 249, I. S. k. 249v-250, M. K. k. 264, B. K. k. 265-266)

W dniach 3-5 kwietnia 2011 roku odbyły się rekolekcje wielkopostne- przy czym dzień 3 kwietnia była to niedziela. W dniach 4 i 5 kwietnia 2011 roku młodzież Gimnazjum im. ks. J. T. odbywała zajęcia lekcyjne – przy czym 7 i 8 godziny lekcyjne zostały odwołane, uczniowie w tych dniach nie byli także odpytywani, natomiast msza święta z okazji

rekolekcji odbywała się dla uczniów gimnazjum o godz. 16.00. Uczniowie zostali dowiezieni na msze, mieli zapewnioną opiekę nauczycieli, nie uczestniczyli w występach aktorów przedstawiających sceny biblijne i pogadanki na temat narkotyków – które odbyły się w ramach zajęć dopołudniowych (dowód: zeznania świadków A. K. k. 219v-220, W. K. k. 220v-221, M. G. k. 249, I. S. k. 249v-250, M. B. k. 313, powódki N. L. k. 426-428).

Administratorem strony internetowej Gimnazjum i osobą odpowiedzialną za szatę graficzną strony internetowej gimnazjum, była M. Z. (1). (żona pozwanego) W 2008 roku strona internetowa szkoły była zmieniana i wtedy zniknęła z niej zakładka „katecheza”. W 2011 roku informacja dotycząca katechezy pojawiła się zaznaczona jako nagłówek strony internetowej, w związku z czym powódka zwróciła się do M. Z. (1), aby umieściła informacje o katechezie w zakładce prowadzonej dla pracowni przedmiotowych, gdzie zamieszczane są informacje o wszystkich przedmiotach nauczanych w szkole (dowód: wydruki strony internetowej k. 37-39, oświadczenie k. 91, zeznania powódki N. L. k. 426-428)

W dniach od 17 do 21 listopada 2011 roku I. ds. Inwestycji i Budownictwa Urzędu Gminy we W., prowadził kontrolę prawidłowości prowadzenia ksiąg obiektów budowlanych – szkół prowadzonych przez gminę W., w trakcie której stwierdził brak książki obiektu gimnazjum we W.. Pismem z dnia 21 listopada 2011 roku powódka zwróciła się do pozwanego z prośbą o wydanie decyzji w sprawie przekazania jej „w zarządzenie budynki przy ul. (...), gdzie znajduje się gimnazjum.” Na tle obowiązku prowadzenia książki obiektu budowlanego oraz kwestii przekazania dyrektorowi gimnazjum obiektu w zarząd zrodził się między stronami konflikt. W toku wymiany korespondencji pozwany wzywał powódkę do zaprowadzenia książki obiektu oraz uznał, że brak jest podstaw do wydania decyzji odnośnie przekazania obiektu w trwały zarząd (dowód: kserokopia pisma z dnia 21 listopada 2011 roku k. 49, pismo z dnia 21 listopada 2011 roku k. 92, kserokopia pisma z dnia 25 listopada 2011 roku k. 93, kserokopia pisma z dnia 9 grudnia 2011 roku k. 94, kserokopia pisma z dnia 27 grudnia 2011 roku k. 95, kserokopia pisma z dnia 23 stycznia 2012 roku k. 96, zeznania świadka S. M. k. k. 347v-348). W rezultacie tej korespondencji w dniu 2 lutego 2012 roku powódka skierowała do Najwyższej Izby Kontroli pismo dotyczące zadań i działalności wójta gminy W.. NIK przekazała to pismo jako skargę do Rady Gminy W.. W dniu 20 lutego 2012 roku zapadła uchwała Rady Gminy W., w której rada uznała za zasadną skargę powódki na działalność wójta gminy W. w przedmiocie przekazania w trwały zarząd budynku gimnazjum i prowadzenia książki obiektu budowlanego wskazując, że wójt gminy zaniechał ustanowienia wnioskowanego przez powódkę prawa zarządu i błędnie wskazał, że pismo powódki z dnia 21 listopada 2011 roku nie nosi znamion wniosku o ustanowienie trwałego zarządu (dowód: uchwała nr 101/12 k. 43-44, kserokopia pisma z dnia 8 maja 2013 roku k. 50)

Po podjęciu ww. uchwały w biuletynie (...) (wydawca przez Urząd Gminy W., redaktor naczelny P. S. (1) – dane ze strony www.wladyslawowo.pl) zamieszczono wywiad z pozwanym, opublikowany następnie w dniu 27 lutego 2012 roku na oficjalnej stronie Urzędu Gminy W. www.wladyslawowo.pl. W treści wywiadu pozwany poruszył kwestię zaprowadzenia przez powódkę książki budowy obiektu, stwierdzając: „Cały szum wokół tej sprawy jest dla mnie niezrozumiały i sztucznie wywoływany, ponieważ w chwili kiedy to pani dyrektor N. L. (1) odmówiła zaprowadzenia książki budowy obiektu, bez jakiegokolwiek sprzeciwu założył ją na moją prośbę już około miesiąc temu pracownik urzędu Pan S. M. (2). Wszystko po to aby zapewnić bezpieczeństwo uczniom i nauczycielom” (dowód: kserokopia biuletynu k. 40, wydruk ze strony internetowej www.wladyslawowo.pl k. 41-42)

Przed zaprowadzeniem książki obiektu budynku gimnazjum, wszelkie dokumenty dotyczące przeglądów technicznych budynku szkoły, powódka przekazywała A. D. Gminnego Zespołu (...), w terminie (dowód: zeznania świadka A. O. k. 312-313).

Obecnie książkę obiektu budowlanego prowadzi w imieniu gminy jako właściciela budynku S. I. ds. Inwestycji i Budownictwa Gminy – także po zmianie na stanowisku dyrektora gimnazjum (dowód: zeznania świadka S. M. k. 347v-348)

W styczniu 2012 roku sporządzono pismo podpisane przez kilkanaście osób, w którym wyrazili oni sprzeciw przeciwko braku zwolnienia uczniów od zajęć szkolnych w trakcie rekolekcji oraz usunięciu ze strony internetowej gimnazjum zakładki dotyczącej nauczania katechezy wskazując, że dyrekcja próbuje dyskryminować wiarę katolicką w gimnazjum. Pismo to było adresowane do wójta gminy W., nie zostało jednak oznaczone żadną pieczęcią potwierdzającą

datę wpływu do Urzędu Gminy. Pismo to sporządził radny M. C. (1), który w rozmowie z wójtem dowiedział się, że „rekolekcje da uczniów gimnazjum nie odbyły się”. M. C. (1) nie uzyskał żadnej odpowiedzi na złożoną skargę (dowód: pismo z dnia 14 stycznia 2012 roku k. 34, 90, 174, zeznania świadków I. W. k. 264v-265, B. K. k. 265-266, M. C. k. 266-267. M. A. k. 267).

W dniu 31 stycznia 2012 roku na zlecenie pozwanego (i na koszt Gminy) sporządzono opinię prawną „w sprawie procedury odwołania ze stanowiska dyrektora szkoły” – dotyczący powódki. W opinii tej wskazano, że wójt musi w porozumieniu z organem nadzoru dokonać oceny pracy p. dyrektor w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące, po zasięgnięciu wymaganych opinii i zapoznaniu osoby ocenianej z projektem pełnej oceny oraz wysłuchaniu uwag i zastrzeżeń, a czas trwania procedury ocennej ulegnie wydłużeniu jeśli p. dyrektor po otrzymaniu oceny jej niezadowolającej wystąpi z wnioskiem do wójta o ponowne ustalenie oceny pracy (dowód: kserokopia opinii k. 118-124, zeznania pozwanego K. Z. k. 428v-429).

Pismem z dnia 8 lutego 2012 roku pozwany poinformował E. W. (1) Kuratora Oświaty o przystąpieniu do oceny pracy powódki i poprosił o sporządzenie częściowej oceny pracy wskazując na utracone zaufanie do powódki (dowód: kserokopia pisma z dnia 8 lutego 2012 roku k. 25-27)

W dniu 26 marca 2012 roku Kuratorium (...) w P. przekazało pozwanemu częściową ocenę pracy powódki jako dyrektora Gimnazjum im. ks. J. T.. We wnioskach końcowych opinii wskazano na konieczność wprowadzenia zmian w obowiązujących dokumentach i regulaminach, nadto iż jednostka ta odbierała negatywne sygnały dotyczące relacji interpersonalnych dyrektora w kontaktach z uczniami, pracownikami szkoły, organem prowadzącym i miejscowym proboszczem parafii, m.in. dotyczące udziału uczniów w rekolekcjach wielkopostnych. Jednostka dokonująca oceny wystawiła powódce ocenę dobrą (dowód: ocena Kuratorium (...) w P. z dnia 26 marca 2012 roku k. 19-21)

Pismem z dnia 2 kwietnia 2012 roku pozwany poinformował powódkę o rozpoczęciu procedury oceny jej pracy (dowód: kserokopia pisma z dnia 16 maja 2012 roku k. 125-126, kserokopia pisma z dnia 17 maja 2012 roku k. 127).

W dniu 24 kwietnia 2012 roku Kuratorium (...) w P. Delegatura w K. przekazało pozwanemu częściową ocenę pracy powódki jako dyrektora sporządzoną przez organ nadzoru pedagogicznego i organ prowadzący (Wójt Gminy) w porozumieniu - w części nadzorowanej przez te organy. We wnioskach końcowych opinii wskazano, że powódka nie zawsze realizuje zadania zgodnie z przyjętymi ustaleniami – np. prowadzenie polityki kadrowej niezgodnie z zarządzeniem Wójta gminy oraz podejmowanie działań kadrowo-finansowych nie posiadając zabezpieczonych środków finansowych. Podmioty dokonujące oceny wystawiły powódce ocenę negatywną. Opinia ta nie została powódce doręczona (dowód: ocena Kuratorium (...) z dnia 24 kwietnia 2012 roku k. 74-76, zeznania świadka P. S. k. 313, zeznania powódki N. L. k. 426-428)

Pismem z dnia 16 maja 2012 roku powódka zwróciła się do pozwanego z pytaniami donośnie procedury oceny jej pracy i o udostępnienie wymienionych dokumentów (dowód: kserokopia pisma z dnia 16 maja 2012 roku k. 125-126) Pismem z dnia 17 maja 2012 roku pozwany wskazał, że rozpoczął procedurę oceny z własnej inicjatywy (dowód: kserokopia pisma z dnia 17 maja 2012 roku k. 127).

W dniu 18 maja 2012 roku do pozwanego wpłynęła opinia o współpracy powódki z (...), wskazująca na właściwą współpracę z dyrektorem w zakresie uzgadniania regulaminów, nieuwzględnianiu praw związku zawodowego do zgłaszania propozycji nagród dla nauczycieli, nie przestrzegania terminu informowania o zmianach w arkuszu informacyjnym oraz opinia (...) wskazująca, że polityka kadrowa nauczycieli nie jest prowadzona prawidłowo: zdarza się że praca nie jest oceniana obiektywnie, według jasnych kryteriów, nie są uzgadniane i opiniowane nagrody dla nauczycieli, dodatki, konsultowane arkusze ocen, rady pedagogiczne i spotkania z rodzicami są przeprowadzane według harmonogramów (dowód: kserokopia pism z dnia 18 maja 2012 roku k. 79, 80)

Pismem z dnia 22 maja 2012 roku pozwany zawiadomił powódkę o zamknięciu procedury dokonywania oceny jej pracy (dowód: kserokopia pisma z dnia 22 maja 2012 roku k. 22)

Pismem z dnia 28 maja 2012 roku (...) Kurator Oświaty w P. wyraził opinię pozytywną w sprawie odwołania powódki ze stanowiska dyrektora Gimnazjum im. ks. J. T. we W. (dowód: kserokopia pisma z dnia 28 maja 2012 roku k. 77-78).

Powódka pismem z dnia 11 czerwca 2012 roku została zawiadomiona o zakończeniu procedury jej oceny i poinformowana o terminie na zapoznanie się ze zgromadzonymi w sprawie oceny jej pracy dokumentami (dowód: kserokopia pisma z dnia 11 czerwca 2012 roku k. 129, zeznania powódki N. L. k. 426-428)

W dniu 4 kwietnia 2012 roku pozwany zawiadomił Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych o okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych przez powódkę. Orzeczeniem z dnia 21 września 2012 roku (...) Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w P. uniewinniła powódkę o zarzucanych jej czynów (dowód: kserokopia orzeczenia z dnia 21 września 2012 roku k. 142-145)

Orzeczeniem z dnia 15 listopada 2012 roku Wojewoda (...) orzekł o nieważności zarządzenia wójta gminy W. nr (...) z dnia 3 lutego 2011 roku w sprawie racjonalizacji zatrudnienia w szkołach gminy W., dla których organem prowadzącym jest gmina W., wskazując, że dyrektorzy szkół dla których organem prowadzącym jest wójt gminy W., mogą samodzielnie decydować o czynnościach z zakresu prawa pracy (dowód: kserokopia orzeczenia z dnia 15 listopada 2012 roku k. 153-155)

W dniu 28 czerwca 2012 roku w Urzędzie Gminy we W. odbyła się XXII sesja Rady Gminy W.. W sesji tej brał udział pozwany K. Z. (1), który w trakcie swej wypowiedzi wskazał, iż „pani dyrektor odchodzi (...) ma ocenę negatywną i to ocenę negatywną nie tylko przez wójta gminy, tylko ocenę negatywną przez kuratorium oświaty otrzymała”. W dalszej części sesji poruszono temat uczestnictwa uczniów w rekolekcjach wielkopostnych, przy czym pozwany powiedział wtedy: „wszystkie szkoły były na rekolekcjach, wszystkie szkoły były puszczane na rekolekcje, natomiast dzieci z gimnazjum nie były na rekolekcjach, nie były też zwolnione, miały zajęcia szkolne”, „taką informację przesyła ksiądz proboszcz potem pisemnie do wszystkich szkół, wysłał pisemnie bo sprawdzałem, wszystkie szkoły otrzymały pisemnie, natomiast która szkoła się nie zgodziła? Gimnazjum się nie zgodziło”, „pani dyrektor zebrała nauczycieli i nauczyciele głosowali nad zmianą ustawy, bo im powiedziała, że albo będziecie jeśli dzieci idą na rekolekcje to będą zajęcia szkoleniowe, będziecie 8 godzin siedzieć, a jeżeli nie to będziecie mieć tylko te zajęcia które są zaplanowane 2-3 godziny i idziecie do domu”. W trakcie sesji pozwany poruszył także kwestię wyglądu strony internetowej gimnazjum wskazując „martwię się przykładowo, czy na stronie internetowej (...) była zakładka religia, gdzie dzieci tej zakładka, zakładka ta została zdjęta z pierwszej strony, no to chyba martwi bym powiedział poszczególnych ludzi” (dowód: wydruk protokołu nr (...) z XXII sesji Rady Gminy W. k. 17, 23, 29-30, 35, 160-169, zeznania świadka A. O. k. 312-313)

W dniu 29 czerwca 2012 roku na stronie internetowej (...) ukazał się artykuł zatytułowany „Młodzi katolicy dyskryminowani?”. W artykule opisano XXII sesję Rady Gminy W., w trakcie której odczytano pismo osób sprzeciwiających się decyzji dyrektora Gimnazjum im. ks. J. T., wskazujące na niewzięcie udziału przez młodzież w rekolekcjach wielkopostnych oraz zniknięcie ze strony internetowej szkoły zakładki poświęconej tematyce katechezy i nauczania religii. W treści artykułu zacytowano wypowiedzi K. Z. (1) z sesji rady gminy (dowód: wydruk ze strony internetowej k. 18).

W dniu 24 sierpnia 2012 roku odbyła się XXIII sesja Rady Gminy W., na której ponownie poruszono temat obecności dzieci w rekolekcjach. Pozwany na pytanie radnego M. C. odnośnie odbycia rekolekcji wskazał, że „rekolekcje się odbyły, ale dzieci ze szkoły nie zostały dowiezione” (dowód: wydruk protokołu nr (...) z XXIII sesji Rady Gminy W. k. 24).

W dniu 28 czerwca 2012 roku, tj. w dniu sesji pozwany wiedział, że dzieci z gimnazjum uczestniczyły we mszy rekolekcyjnej i że zapewniono im transport (dowód: zeznania pozwanego K. Z. k. 428-429)

Powódka w trakcie pełnienia funkcji otrzymała szereg nagród – ostatnio w 2010 roku, nadto uczniowie kierowanej przez nią szkoły zdobywali czołowe miejsca w konkursach i olimpiadach. Informacje o osiągnięciach uczniów w roku

2011/2012 zostały opublikowane na stronie gminy z dopiskiem „informacje zostały zamieszczone na wniosek: D. Gimnazjum im. ks. J. T. (1) we W. L.” (dowód: informacje o nagrodach k. 131-140).

W 2013 roku (gdy powódka była D. Gimnazjum do dnia 31.08.2012 r.) sporządzono pismo w sprawie zebrania nauczycieli, które odbyło się w kwietniu 2011 roku w sprawie organizacji rekolekcji. W dniu 20 sierpnia 2013 roku powódka wezwała ówczesnego dyrektora Gimnazjum im. ks. J. T. we W. do zaniechania naruszeń dóbr osobistych, poruszając kwestię zbierania podpisów nauczycieli na piśmie dotyczącym organizacji rekolekcji w roku szkolnym 2010/2011 (dowód: kserokopia wydruków maili k. 171, 173, kserokopia pisma z dnia 20 sierpnia 2013 roku k. 172, zeznania świadka W. K. k. 220v-221).

W 2012 roku rekolekcje wielkopostne odbyły się po zajęciach lekcyjnych, w 2013 roku i w 2014 roku wolne dni od regularnych zajęć mieli uczniowie pierwszej i drugiej klasy, którzy po mszy mieli zajęcia z katechetami, natomiast uczniowie trzeciej klasy po mszy świętej odbywali zajęcia przygotowujące do egzaminu gimnazjalnego (dowód: zeznania świadków W. K. k. 220v-221, M. G. k. 249).

W okresie do 2012 roku nie wpłynęła żadna skarga rodziców uczniów dotycząca niewłaściwego zachowania powódki wobec uczniów (dowód: zeznania świadków S. Ś. k. 347, J. S. k. 348v-349).

Powódka N. L. (1) obecnie pobiera świadczenie emerytalne w kwocie 3.400 zł netto miesięcznie, prowadzi gospodarstwo domowe sama (dowód: zeznania powódki N. L. k. 426-428)

Pozwany K. Z. (1) jest wójtem gminy (...) kadencją. Mieszka wraz z żoną, nauczycielką gimnazjum. Pozwany uzyskuje dochód w kwocie 9.000 zł brutto (dowód: zeznania pozwanego K. Z. k. 428-429)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań powódki N. L. (1) (k. 426-428), częściowo zeznań pozwanego K. Z. (1) (k. 428-429), świadków: D. K. (2) (k. 218-219), W. K. (1) (k. 220v-221), M. G. (2) (k. 249), I. S. (1) (k. 249v-250), S. Ś. (2) (k. 347), S. M. (2) (k. 347v-348), J. S. (2) (k. 348v-349), B. K. (2) (k. 265-266), M. B. (2) (k. 313), częściowo zeznań świadków M. Z. (1) (k. 219), A. K. (1) (k. 219v-220), A. K. (4) (k. 248-249), M. K. (2) (k. 264), I. W. (2) (k. 264v-265), M. C. (1) (k. 266-267), M. A. (3) (k. 267), A. O. (2) (k. 312-313), P. S. (1) (k. 313) i w oparciu o wymienione wyżej dokumenty.

Zeznania powódki N. L. (1) i świadków D. K. (2), W. K. (1), M. G. (2), I. S. (1), S. Ś. (2), S. M. (2), J. S. (2), M. B. (2) Sąd uznał za wiarygodne, gdyż są one rzeczowe, logiczne i korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanego K. Z. (1), w których przyznał, iż w dniu 26 czerwca 2012 roku wiedział o tym, że uczniowie gimnazjum uczestniczyli w mszy rekolekcyjnej w kwietniu 2011 roku i że zapewniono im transport. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego K. Z. (1), że nie prowadził żadnych rozmów z powódką na temat udzielenia dni wolnych nauczycielom na wyjazd na pielgrzymkę w 2011 roku oraz w kwestii rozmowy dotyczącej osoby M. S. (1), gdyż nie jest sporne to że pozwany i M. S. pozostawali w konflikcie (vide protokoły sesji Rady Gminy) co przemawia za prawdziwością powódki. Sąd nie dał także wiary zeznaniom pozwanego, iż nie ma wiedzy na temat konieczności zawiadomienia dyrekcji szkół o terminie rekolekcji z odpowiednim (miesięcznym) wyprzedzeniem, gdyż zeznania te są sprzeczne z wiedzą pozwanego ujawnianą podczas sesji Rady Gminy W. w czerwcu 2012 roku (k. 29v) oraz brzmieniem § 10 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 14 kwietnia 1992 r. w sprawie warunków i sposobu organizowania nauki religii w szkołach publicznych (Dz.U.1992.36.155) Ponadto Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że nie ma żadnych informacji odnośnie obowiązku zapłaty w związku ze sporządzoną przez Z. S. opinią, gdyż zeznania te są sprzeczne z informacjami, jakie pozwany podał podczas sesji Rady Gminy W. w czerwcu 2012 roku (k. 24v). Co do pozostałych zeznań świadka – zwłaszcza tych odnośnie działań podejmowanych w trakcie procedury odwołania powódki z zajmowanego stanowiska – Sąd zauważył, iż pozwany w zasadniczej części unikał merytorycznych odpowiedzi na pytania, zasłaniając się niepamięcią lub brakiem wiedzy odnośnie podejmowanych działań. Sąd zeznania te uznał zatem za niewiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. Z. (1), że pozwany nie kontaktował się z powódką w sprawie dni wolnych w związku z pielgrzymką do Ziemi Ś., gdyż zeznania te są sprzeczne z konsekwentnymi i wiarygodnymi w tym zakresie zeznaniami powódki. Natomiast to, że msza rekolekcyjna dla uczniów Gimnazjum była wyznaczona na godzinę 16.00 w drodze porozumienia między powódką i proboszczem, wynika w sposób przesądający z zeznań świadka A. K. (4), który uczestniczył w rozmowie ww. Pozostałym zeznaniom świadka Sąd dał wiarę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. K. (1), że powódka „odmówiła” przyznania dni wolnych celem odbycia rekolekcji, gdyż zeznania te są sprzeczne z zeznaniami świadka A. K. (4) i powódki, z których wynika, że ustalenie terminu odbyło się w drodze porozumienia między powódką a proboszczem. Pozostałym zeznaniom świadka Sąd dał wiarę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. K. (4), że powódce została przesłana informacja pisemna w sprawie terminu rekolekcji, gdyż zeznania te nie znajdują oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym i nie są potwierdzone żadnym dokumentem. Pozostałym zeznaniom świadka Sąd dał wiarę

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. K. (2), że w czasie rekolekcji 2013 i 2014 roku dzieci nie miały żadnych zajęć szkolnych, gdyż zeznania te są sprzeczne z zeznaniami świadków W. K. (1) i M. G. (2). Pozostałym zeznaniom świadka Sąd dał wiarę

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka I. W. (2), że o fakcie wyznaczenia mszy świętej w trakcie rekolekcji dla uczniów gimnazjum dowiedziała się w niedzielę tydzień przed rekolekcjami, gdyż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – w tym zeznań świadków A. K. (1) i A. K. (4) – wynika, iż termin ten został ustalony w tygodniu poprzedzającym rozpoczęcie rekolekcji. Pozostałym zeznaniom świadka Sąd dał wiarę.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. K. (2), w których potwierdziła, iż dowóz dzieci na rekolekcje był zorganizowany oraz w których wskazała na okoliczności, w jakich sporządzono pismo datowane na 14 stycznia 2012 roku (k. 90 akt), gdyż zeznania te korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. C. (1), że o terminie rekolekcji dowiedział się dwa tygodnie przed ich rozpoczęciem, gdyż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – w tym zeznań świadków A. K. (1) i A. K. (4) – wynika, iż termin ten został ustalony w tygodniu poprzedzającym rozpoczęcie rekolekcji. Sąd nie dał także wiary zeznaniom świadka co do motywów i okoliczności sporządzenia pisma z dnia 14 stycznia 2012 roku, a także tego iż złożył to pismo jako skargę w Urzędzie Gminy, gdyż zeznania te są niespójne i nieprzekonujące, a nadto na oryginale przedmiotowego pisma brak jest jakiegokolwiek adnotacji odnośnie złożenia tego pisma. Ponadto zdaniem Sądu, gdyby faktycznie pismo to wpłynęło do Urzędu Gminy jako oficjalna skarga, to niewątpliwie świadek (będąc radnym) czyniłby starania o wyjaśnienie, dlaczego odpowiedź na nią nie została udzielona, tym bardziej skoro dotyczyła tak ważnej i istotnej dla świadka kwestii. Pozostałym zeznaniom świadka Sąd dał wiarę.

Zeznania M. A. (3) Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazał, że podpisał pismo datowane na 14 stycznia 2012 roku.

Zeznania A. O. (2) Sąd uznał za wiarygodne w zakresie, w jakim potwierdziła, iż gmina jest w posiadaniu pisemnych informacji od szkół na temat organizacji rekolekcji, gdyż okoliczność ta wynika z pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz że powódka wszelkie dokumenty dotyczące przeglądu technicznego szkoły przekazywała świadkowi. Pozostałe zeznania świadka – te dotyczące kwestii prowadzenia książki obiektu okazały się nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, gdyż świadek nie posiadała wiedzy na ten temat.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. S. (1) iż na rekolekcjach 2011 roku nikt nie był obecny, gdyż zeznania te są sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami świadków M. G. (2), A. K. (4), A. K. (1). Ponadto Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, że powódce została doręczona negatywna ocena

jej pracy, gdyż powódka powyższemu zaprzeczyła, a okoliczność ta nie została przez stronę pozwaną wykazana (art. 6 k.c.).

Zeznania T. R. Sąd uznał za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż świadek nie miał informacji na temat okoliczności istotnych dla ustalenia stanu faktycznego.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: K. W. i M. W., gdyż okoliczności dotyczące organizacji rekolekcji w 2011 roku zostały w sposób wystarczający wyjaśnione dowodami przeprowadzonymi w sprawie, a nadto z zeznań świadków U. M. i B. M., J. i M. J., H. S., P. K., B. J., E. K., W. F., A. Ż., gdyż okoliczności na jakie wskazano świadków: tj. zachowania powódki – w tym wobec uczniów, jakości współpracy kadry nauczycielskiej z powódką i składanie gróźb pod adresem Wójta Gminy W. nie są związane bezpośrednio z żądaniem pozwu, tj. roszczeniami wynikającymi z naruszenia dóbr osobistych poprzez podanie określonych informacji – dotyczących głównie organizacji rekolekcji wielkopostnych i kwestii wyglądu strony internetowej szkoły - na sesji Rady Gminy w czerwcu i sierpniu 2012 roku oraz informacji dotyczących prowadzenia księgi obiektu w trakcie udzielonego wywiadu.

Sąd oddalił nadto wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków E. W. (2) i E. Ś., gdyż okoliczności na jakie wskazano ww. świadków (zgłaszanie przez nauczycieli i przedstawicieli związków zawodowych zastrzeżeń do pracy powódki) w sposób wystarczający wyjaśniają dołączone przez strony dowody z dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów strony pozwanej kwestionującej istnienie po jej stronie tzw. legitymacji procesowej biernej. W ocenie Sądu, pozwany nie trafnie podnosi, że w niniejszej sprawie działał jedynie jako osoba pełniąca funkcję publiczną – i jedynie z tej pozycji formułował swoje wypowiedzi, stąd pozwany winien być podmiot pełniący funkcję organu – Wójt Gminy. Zdaniem Sądu, przypisanie odpowiedzialności pozwanemu za naruszenie dóbr osobistych powódki, którego dopuścił się będąc jednocześnie osobą pełniącą funkcję publiczną, znajduje oparcie w obowiązujących przepisach i jest zgodne z utrwalonym stanowiskiem judykatury. Powołać tutaj należy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2002 roku sygn. II CKN 167/01 (Lex nr 75353), zgodnie z którym prawnie dopuszczalna jest osobista odpowiedzialność osób fizycznych, które naruszyły cudze dobra osobiste pełniąc funkcję organu osoby prawnej i występując w tym charakterze. Do pokrzywdzonego należy wybór pozwanego, przeciwko któremu skieruje swoje roszczenie – niezależnie od tego czy pozwany swoje wypowiedzi kieruje z pozycji organu, czy też z pozycji osoby prywatnej.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W przypadku osoby fizycznej jej dobre imię, czy też cześć, honor, uczciwość, rzetelność osobista i zawodowa stanowią dobra osobiste podlegające ochronie na mocy w/w przepisu prawa. Powódka wywodził swoje roszczenie z treści art. 24 § 1 k.c., zgodnie z którym ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków. Podstawą zaś żądania zasądzenia na rzecz powódki kwoty 30.000 zł jest przepis art. 448 k.c. - zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. w sprawie o ochronę dóbr osobistych Sąd powinien w pierwszym rzędzie ustalić, czy do ich naruszenia doszło i dopiero w razie pozytywnej odpowiedzi na to pytanie oceniać, czy działanie pozwanego było bezprawne, mając przy tym na względzie, że powołany przepis posługuje się konstrukcją domniemania bezprawności, a zatem ciężar dowodu obalenia tego domniemania spoczywa na pozwanym. Jako przyczyny wyłączające

bezprawność działania w nauce prawa wymienia się: działanie w ramach porządku prawnego, wykonywanie prawa podmiotowego, obronę interesu zasługującego na ochronę, zezwolenie uprawnionego. Przesłanka bezprawności jest ujmowana szeroko i brak możliwości sformułowania precyzyjnych kryteriów, jakimi należy kierować się przy ocenie bezprawności naruszenia dóbr osobistych. Odpowiedzi należy poszukiwać w realiach konkretnej sprawy, a nadto o naruszeniu dóbr osobistych nie mogą decydować subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej, a chodzi o reakcję, jakiej należy oczekiwać od rozsądnie myślących ludzi.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że powódka wykazała – w przeważającej części żądania pozwu – iż doszło od naruszenia jej dóbr osobistych.

Odnosząc się do pierwszej wskazanej przez powódkę kwestii, zdaniem Sądu, pozwany jako Wójt Gminy W. był uprawniony do informowania Radnych – zwłaszcza odpowiadając na ich pytania o ocenę pracy dyrektora powódki – że otrzymała ona ocenę negatywną od wójta i kuratorium, gdyż takową powódka faktycznie otrzymała. Abstrahując od okoliczności, w jakich została sporządzona owa opinia oraz faktu, że nie została ona powódce formalnie doręczona, nie można zarzucić pozwanemu, iż w swym twierdzeniu przekazał informację nieprawdziwą. Sam fakt nie doręczenia powódce opinii nie przesądza o tym, że takowa „nie istnieje”. Skoro zatem powódka za naruszenia dóbr osobistych upatrywała tylko i wyłącznie w związku z samym wygłoszeniem tej „nieprawdziwej” zdaniem powódki informacji na sesji Rady Gminy W., to z tym faktem nie można wiązać naruszenia jej dóbr osobistych. W tym zakresie powództwo jest zatem niezasadne.

Odnosząc się zaś do pozostałych sformułowanych przez powódkę zarzutów, dotyczących przede wszystkim kwestii organizacji i przebiegu rekolekcji wielkopostnych w 2011 roku oraz kwestii wyglądu strony internetowej szkoły, to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w 2011 roku w dniach 3-5 kwietnia odbyły się rekolekcje dla uczniów gimnazjum we W.. Z zeznań powódki oraz świadka A. K. (5) wynika, iż fakt zorganizowania mszy świętej dla młodzieży w godzinach popołudniowych był wynikiem wspólnych ustaleń powódki oraz proboszcza parafii. Niewątpliwie również w tych dniach zorganizowano dowóz dzieci na mszę, a w szkole zostały odwołane dwie ostatnie lekcje. Informacja o organizacji rekolekcji została przekazana powódce ustnie, nie została potwierdzona w żadnym razie na piśmie. Mimo jednak powyższego – i pomimo wiedzy pozwanego o powyższym (pozwany przyznał, że wiedział o odbyciu rekolekcji i dowozie uczniów) – pozwany w dniach 28 czerwca i 24 sierpnia 2012 roku na sesji Rady Gminy stwierdził, iż „wszystkie szkoły były na rekolekcjach, wszystkie szkoły były puszczane na rekolekcje, natomiast dzieci z gimnazjum nie były na rekolekcjach, nie były też zwolnione, miały zajęcia szkolne”, a następnie: „rekolekcje się odbyły, ale dzieci ze szkoły nie zostały dowiezione”, „taką informację przesyła ksiądz proboszcz potem pisemnie do wszystkich szkół, wysyłał pisemnie bo sprawdzałem, wszystkie szkoły otrzymały pisemnie, natomiast która szkoła się nie zgodziła? Gimnazjum się nie zgodziło”. Pozwany wypowiadając te słowa miał świadomość ich nieprawdziwości, ale mimo tego je wypowiedział.

Dodatkowo na sesji pojawiły się wypowiedzi pozwanego wskazujące na fakt usunięcia zakładki „katecheza” ze strony internetowej szkoły: „martwię się przykładowo, czy na stronie internetowej (...) była zakładka religia, gdzie dzieci tej zakładka, zakładka ta została zdjęta z pierwszej strony, no to chyba martwiłbym powiedział poszczególnych ludzi”. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w 2011 roku powódka poleciła M. Z. (1) reorganizację strony internetowej poprzez przesunięcie zakładki „katecheza” z głównej strony do zakładki „pracownie przedmiotowe”, gdzie umieszczano informacje na temat wszystkich przedmiotów nauczanych w szkole. Informacje związane z nauczaniem religii w gimnazjum nie zostały zatem usunięte ze strony internetowej, a dodatkowo wskazać należy, że zakładka „katecheza” została usunięta ze strony internetowej w 2008 roku, a pojawiła się właśnie w 2011 roku.

Wszystkie te wypowiedzi pozwanego zawierały insynuację wskazującą na fakt bagatelizowania przez powódkę kwestii religijnych lub wręcz dyskryminowania religii katolickiej w szkole. W swej wypowiedzi pozwany odwoływał się bowiem do „postawy” dyrektorów innych szkół na terenie gminy, którzy – w odróżnieniu od powódki – wyrazili zgodę na odbywanie przez dzieci rekolekcji i je „prawidłowo” zorganizowali, wskazywał na „obawy” jakie wiąże z usunięciem

zakładki dotyczącej religii ze strony internetowej, dając jednocześnie do zrozumienia, iż zakładka ta zniknęła zupełnie oraz że również to stanowi przejaw dyskryminacji religijnej.

Naruszeniem dóbr osobistych powódki jest także twierdzenie pozwanego, że powódka „zebrała nauczycieli do głosowania nad zmianą ustawy” – stanowiące kontynuację wypowiedzi pozwanego odnośnie organizacji rekolekcji wielkopostnych. Wypowiedź ta razem z wcześniejszymi jego przytoczonymi wyżej twierdzeniami, insynuuje fakt bagatelizowania przez powódkę kwestii związanej z praktykowaniem religii w gimnazjum.

Zdaniem Sądu, nie można przyjąć – jak wskazał na to pozwany w piśmie z dnia 17 grudnia 2014 roku (k. 333-334) – że wszystkie wskazane powyżej kwestie są prawdziwe, a zatem wypowiedzi do nich się odnoszące uzasadnione. Sam pozwany przyznał – i jest to okoliczność znajdująca potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym – że rekolekcje w 2011 roku, polegające na organizacji mszy świętej dla uczniów gimnazjum, się odbyły, a dzieci zostały na nie dowiezione. Nadto powódka nie odmawiała przyjęcia pisma w sprawie organizacji rekolekcji, gdyż takowe nie zostało do powódki wystosowane (abstrahując od faktu, że zgodnie z zeznaniami D. K. (3) pisemna informacja o terminie rekolekcji była przesyłana przez proboszcza jedynie na wyraźną prośbę dyrektora). Jeżeli chodzi zaś o organizację strony internetowej, to na prośbę powódki zakładka „katecheza” została przeniesiona do zakładki „pracownie przedmiotowe” – gdzie znajdują się informacje na temat nauczania wszystkich przedmiotów w szkole – w żadnym jednak wypadku nie można mówić, że jest to działanie „dyskryminujące”, „oburzające wśród miejscowej społeczności” oraz nie stanowi ono zrównania „wyznania religijnego” z przedmiotami szkolnym (k. 334). Zauważyć należy, że z zeznań świadków podpisanych pod pismem datowanym na 14 stycznia 2012 roku wynika, że praktycznie żaden z nich nie czytał strony internetowej szkoły, nie korzystał z zakładki „katecheza” i nie potrafił wskazać nawet gdzie ta zakładka znajdowała się przed interwencją powódki, a gdzie znajduje się obecnie – niezależnie od faktu, iż przez pewien czas w ogóle nie istniała na stronie internetowej szkoły. Odnosząc się zaś do kwestii zebrania nauczycieli w piątek poprzedzający rozpoczęcie rekolekcji, to z wypowiedzi świadków wynika, że powódka zwróciła się o opinię na temat organizacji dni rekolekcyjnych w szkole (kwestii odbywania zajęć szkolnych), a w żadnym razie nie „zmuszała” ich do głosowania nad „zmianą ustawy”. Podkreślić także należy, że argumenty pozwanego wskazane w uzasadnieniu wniosku o oddalenie pozwu: wskazanie na „zmuszenie” nauczycieli do głosowania, brak możliwości „sprzeciwu” odnośnie decyzji powódki, „złej woli” powódki, nie znajdują żadnego oparcia w wynikach tego postępowania. Podkreślić należy, że z przeprowadzonych dowodów nie wynika, aby nauczyciele zostali zmuszeni do udziału w zebraniu (np. M. K. (3) wskazała, że nie brała udziału w tym spotkaniu, nie wskazała przy tym aby powódka wyciągnęła wobec niej jakiegokolwiek negatywne konsekwencje z tego powodu), aby nie mieli możliwości sprzeciwienia się woli powódki odnośnie przebiegu dni rekolekcyjnych – wskazywali wręcz że organizacja mszy świętej w godzinach popołudniowych jest im „na rękę”.

Także sposób i okoliczności przekazania radnym informacji na powyższe tematy nie sprowadzały się tylko i wyłącznie do poinformowania o powyższym, gdyż pozwany w swych wypowiedziach zawarł szereg stwierdzeń insynuujących „prawdziwość zarzutów” postawionych powódce – mimo faktycznie swej wiedzy o nieprawdziwości tych informacji.

Niewątpliwie także informacje podane przez pozwanego stały się powszechnie znane w lokalnej społeczności. Przebieg sesji został zrelacjonowany przez przedstawicieli prasy, a relacja ta ukazała się na stronie internetowej gminy T.. Strony procesu są osobami znanymi, zajmującymi eksponowane stanowiska, stąd niewątpliwie kwestie poruszone przez pozwanego na sesjach rady gminy – zwłaszcza dotyczące tak delikatnej materii jak dyskryminacja religii katolickiej - były interesujące dla lokalnej społeczności. Uzasadnionym jest więc zarzut, że zachowanie pozwanego spowodowało naruszenie dóbr osobistych powódki w postaci dobrego imienia – zwłaszcza, iż powódka cieszyła się nienaganą reputacją przez wiele lat, o czym świadczą liczne nagrody jakie otrzymywała.

Analizując zaś motywy jakimi kierował się pozwany wygłaszając kwestionowane przez powódkę „informacje” należy wskazać, iż kierował się on pobudkami, które nie miały charakteru uzasadnionej i dopuszczalnej krytyki, lecz zmierzały jedynie do skompromitowania powódki. Niewątpliwie z akt sprawy wynika, że co najmniej od 2011 roku między powódką a pozwanym zaistniał konflikt, czego skutkiem było podjęcie przez pozwanego zdecydowanych kroków prowadzących do odwołania powódki z zajmowanego stanowiska. Pozwany bowiem w tym celu już w styczniu 2012

roku zlecił sporządzenie opinii prawnej na temat przebiegu samej procedury i podstaw do odwołania powódki z zajmowanego stanowiska, a na początku lutego wystąpił z wnioskiem o sporządzenie oceny pracy powódki do kuratorium – o czym powódka nie została poinformowana. Następnie jako organ prowadzący szkołę (gimnazjum) był współautorem negatywnej opinii pracy powódki, której to opinii pozwany jej nie doręczył – mimo, iż na taki obowiązek wskazywała m.in. sporządzona na zlecenie pozwanego opinia prawna. W czerwcu 2012 roku na sesji Rady Gminy W. wiadomym natomiast już było, że powódka rezygnuje z zajmowanego stanowiska, tymczasem właśnie wtedy poruszono temat organizacji rekolekcji w marcu 2011 roku (a więc ponad rok wcześniej) i pisma datowanego na dzień 14 stycznia 2012 roku. Zdaniem Sądu, skoro powódka już w tym momencie zrezygnowała z pracy, nie było potrzeby przywoływać – i to we wskazanym wyżej tonie – nieprawdziwych okoliczności dotyczących rekolekcji wielkopostnych 2011 roku.

Wskazać dodatkowo należy że wątpliwości, co do faktycznych okoliczności w jakich zostało sporządzone pismo z dnia 14 stycznia 2012 roku: wynikają z faktu jego sporządzenia w ponad 9 miesięcy po odbytych rekolekcjach, braku jakichkolwiek dowodów świadczących o złożeniu przedmiotowego pisma jako skargi w Urzędzie Gminy, tego że osoby które je podpisały w znacznej większości nie miały dzieci - w tym uczęszczających do gimnazjum, a nadto – jak wskazał M. C. (1) - wystosowanie tego pisma po rozmowie z pozwanym, który wskazał, że rekolekcje się nie odbyły. Zdaniem Sądu ze zgromadzonego materiału dowodowego należy wywieść wniosek, że pismo to stanowiło jedynie „pretekst” dla pozwanego i dodatkowy argument w swej „kampanii” mającej na celu odwołanie powódki ze stanowiska.

Odnosząc się zaś do kwestii związanych z wypowiedziami pozwanego w trakcie wywiadu do biuletynu (...) – to zdaniem Sądu, w okolicznościach sprawy, również ta wypowiedź naruszyła dobra osobiste powódki. Podkreślić należy, że wywiad ten została przeprowadzony już w momencie, kiedy Rada Gminy W. uznała za zasadną skargę powódki odnośnie przekazania w trwałą zarząd budynku gimnazjum i prowadzenia książki obiektu budowlanego (okoliczność ta wynika z treści samego wywiadu, w którym pozwany przyznał, że skargę podtrzymał). Pozwany wiedział zatem, że powódka miała rację podnosząc, iż nie ma kompetencji i obowiązku w aktualnej sytuacji faktycznej prowadzić przedmiotową dokumentację. Podkreślić też należy, że wypowiedź tą powinno się rozważyć uwzględniając cały kontekst wątku poruszonego przez pozwanego. Pozwany bowiem wskazał, że „cały szum wokół sprawy jest przez mnie niezrozumiały i sztucznie wywołany” – gdy tymczasem to on pierwszy zwrócił się do powódki z poleceniem zaprowadzenia książki obiektu – oraz że „wszystko (czyli zaprowadzenie książki obiektu) po to aby zapewnić bezpieczeństwo uczniom i nauczycielom” – gdy tymczasem z zeznań A. O. (2) wynika, że powódka wszelką dokumentację która w takiej książce powinna być, zawsze przekazywała świadkowi w terminie. Wypowiedź pozwanego stanowiła zatem naruszenie dobrego imienia powódki, stanowiąc z kolei insynuację, że „odmowa” powódki stanowiła zagrożenie bezpieczeństwa uczniów i nauczycieli.

Jednocześnie, zdaniem Sądu, pozwany nie może zasłaniać się faktem, iż „nie autoryzował” wywiadu. Wydawcą (...) jest Urząd Gminy W., a redaktorem P. S. (1) pełniący obowiązki wice wójta. Odpowiedzialnym zatem za treści publikowane w biuletynie jest pozwany jako pełniący obowiązki wójta gminy.

W ocenie Sądu działanie pozwanego rodzi, co do zasady obowiązek dopełnienia przez pozwanego czynności potrzebnych do usunięcia skutków swojego działania. W ramach tych czynności powódka ostatecznie zażądała zobowiązania pozwanego do przeproszenia na najbliższym posiedzeniu Rady Gminy W. w formie pisemnej oraz poprzez umieszczenie na pierwszej stronie lokalnego tygodnika (...) na stronie portalu (...) oraz na pierwszej stronie biuletynu (...) w terminie 14 dni od uprawomocnienia się orzeczenia, wpisu o treści: „Pragnę przeprosić Panią N. L. (1) zam. (...), (...)-(...) W. za wszelkie nieprawdziwe treści, które rozpowszechniałem pod jej adresem: 1. podając na XXII sesji Rady Gminy W. w dniu 28 czerwca 2012 roku informację, że otrzymała ocenę negatywną pracy wystawioną przez Wójta Gminy W. i przez Kuratorium (...), dzieci z gimnazjum nie były na rekolekcjach wielkopostnych 2011 roku, nie zostały dowiezione na rekolekcje, odmówiła przyjęcia pisemnej informacji w sprawie organizacji rekolekcji od ks. proboszcza, usunęła zakładkę religia ze strony internetowej szkoły, zmuszała nauczycieli do głosowania w sprawie zmiany ustawy, 2. podając w wywiadzie udzielonym dla biuletynu (...) że Pani N. L. (1) odmówiła zaprowadzenia

książki budowy obiektu. Przyznaję że stanowią one ciężkie uchybienia etyczne i zniewagi Pani N. L. (1) z tego powodu wyrażam szczególne ubolewanie. K. Z. (1)”.

Zobowiązał pozwanego K. Z. (1) do przeczytania na najbliższej po uprawomocnieniu się wyroku sesji Rady Gminy W. oraz do opublikowania w najbliższym po uprawomocnieniu się wyroku numerze (...) oświadczenia o następującej treści: „Pragnę przeprosić Panią N. L. (1) zam. (...), (...)-(...) W. za nieprawdziwe treści, które rozpowszechniałem pod jej adresem: podając na XXII sesji Rady Gminy W. w dniu 28 czerwca 2012 roku informacje dotyczące braku udziału dzieci gimnazjum w rekolekcjach wielkopostnych w 2011 roku oraz braku dowozu uczniów na rekolekcje, odmowy przyjęcia przez powódkę pisemnej informacji ks. proboszcza w sprawie organizacji rekolekcji, usunięcia zakładki dotyczącej religii ze strony internetowej szkoły, zmuszenia nauczycieli do głosowania w sprawie zmiany ustawy i podając w wywiadzie udzielonym dla biuletynu (...) że Pani N. L. (1) odmówiła zaprowadzenia książki budowy obiektu. Przyznaję że stanowią one ciężkie uchybienia etyczne i Pani N. L. (1), z tego powodu wyrażam szczególne ubolewanie. K. Z. (1)”.

Sąd uwzględnił żądanie powódki co do odczytania przeprosin na najbliższej - po uprawomocnieniu się wyroku - sesji Rady Gminy W. i opublikowania ich w najbliższym - po uprawomocnieniu się wyroku (wydawnictwo to jest publikowane cyklicznie ok. 3-4 razy na rok, stąd Sąd uznał, że opublikowanie przeprosin w tym biuletynie w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku mogło by być niemożliwe - za zasadne należy zatem uznać opublikowanie oświadczenia w najbliższym po uprawomocnieniu się wyroku wydaniu) - biuletynie (...) uznając, że taka forma przeprosin jest najbardziej adekwatna do wagi popełnionego czynu, jest odpowiednia w całokształcie okoliczności sprawy (czyny popełniono na sesji Rady Gminy oraz w trakcie udzielonego wywiadu) oraz pozwoli na przywrócenie dobrego imienia powódki w lokalnej społeczności. Wobec tego, za niezasadne jednocześnie Sąd uznał opublikowanie przeprosin we wszystkich wskazywanych przez powódkę środkach przekazu (punkt 1 wyroku).

W tym stanie rzeczy zasadnym jest, aby - wobec treści art. 24 w zw. z art. 448 k.c. - pozwany dokonał zapłaty pieniężnej na rzecz powódki. Zachowanie pozwanego polegające na użyciu przez niego pod adresem powódki wyżej wskazanych sformułowań, było działaniem zawinionym - skoro pozwany był świadom ich nieprawdziwości, a nadto ich użycie miało na celu tylko i wyłącznie skompromitowanie powódki (mimo że już wtedy zapowiedziała ustąpienie z zajmowanego stanowiska). Wyjątkowo krzywdzącym (z uwagi na odbiór społeczności lokalnej) było stawianie powódce zarzutu dyskryminowania postaw katolickich wśród młodzieży, gdy pozwanemu znane było to, że powódka - repatriantka (i jej rodzina) pielęgnowała wiarę katolicką w trudnym okresie pobytu w Kazachstanie i na Ukrainie (vide powódka k.426v). Zdaniem Sądu, najbardziej dolegliwą ekonomicznie i adekwatną do popełnionego czynu będzie kwota 30.000 zł. Ustalając wysokość tego zadośćuczynienia pieniężnego Sąd brał pod uwagę kondycję finansową stron procesu: powódka utrzymuje się z emerytury w kwocie 3.400 zł netto, natomiast pozwany zarabia 9.000 zł brutto, prowadzi gospodarstwo domowe razem z pracującą jako nauczycielka żoną, nie ma nikogo na utrzymaniu oraz tę okoliczność że zadośćuczynienie winno mieć dla powódki odczuwalną wartość ekonomiczną i pełnić funkcję kompensacyjną. Ponadto Sąd wziął pod uwagę skutki działań pozwanego, prowadzące w rezultacie do ustąpienia powódki z zajmowanego, cieszącego się szacunkiem i prestiżem stanowiska oraz oddźwięk, jaki wywołała ta sprawa w lokalnej społeczności (punkt 2 wyroku)

W punkcie 3 wyroku Sąd oddalił pozew w dalszej części.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800), zasądając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 4 wyroku), gdyż przegrała ona proces jedynie w nieznaczącej części.

Jan Bartniak